

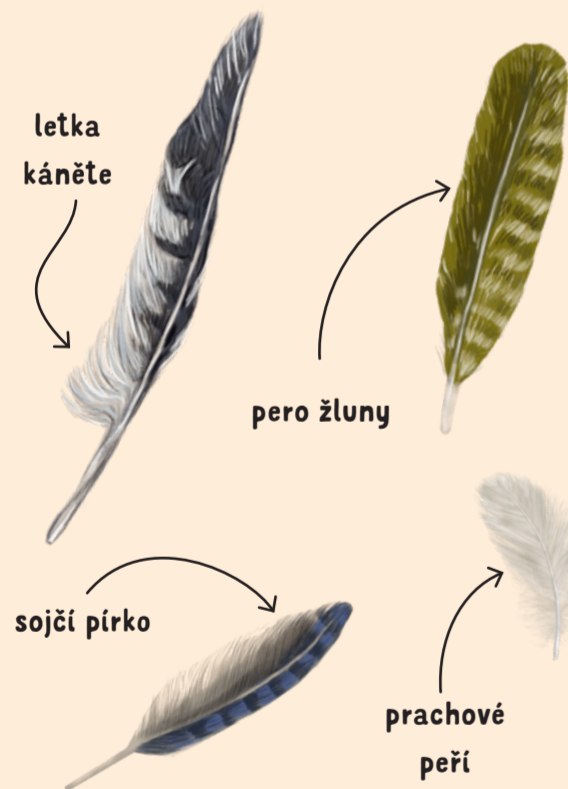
Ptačí tělo

Aby mohli ptáci létat, potřebují ke svému životu křídla. Ta se jim vyvinula už kdysi dávno v pravěku ze dvou předních končetin. Jsou pokryta lehkým peřím, které ptákům umožňuje vznést se a klidně si plachtit ve vzduchu. Ocas jim při letu slouží jako kormidlo. Díky pařátům zase mohou skvěle šplhat po stromech. Různé tvarovaným zobákem přijímají ptáci potravu a zároveň jím i dýchají.

Ptačí pírká

Někteří ptáci mají jen povrchové peří pro hladký let a vzdušné manévry, jiní mají navíc ještě jemnější peří prachové, které je v zimě krásně hřeje.

PTÁCI LESA

Karkulka vešla do lesa a kolem ní se rozléto hejno lesních ptáků. Že to byli ptáci, jednoznačně poznala podle jejich opeřených křídel, pařátů a zobáčků, ze kterých se linuly tóny zpěvových melodií, které se nesly celým lesem.

Glyk glyk glyk

Žluna zelená je známá svými pestře zelenými pírkami, ale i dlouhým jazykem, kterým loví mravence a vylizuje mizu stromů.

T-k t-k t-k

Tetřev hlušec patří mezi ptáky hrabavé, kteří si svou potravu obstarávají rypáním v zemi.

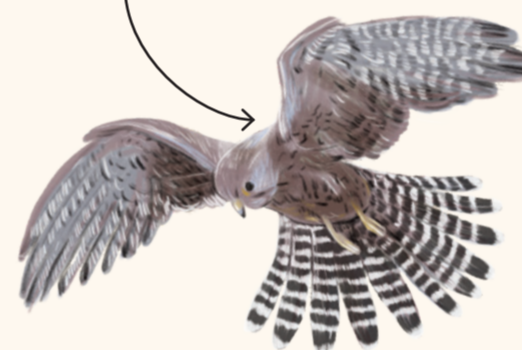
Ťuk, ťuk

Datlovi černému se přezdívá doktor lesa. Zobákem si hloubí hnízdo ve ztrouchnivělém stromě, ze kterého také vyzobává drobné tesaříky nebo dřevokazné druhy mravenců.

Kuku

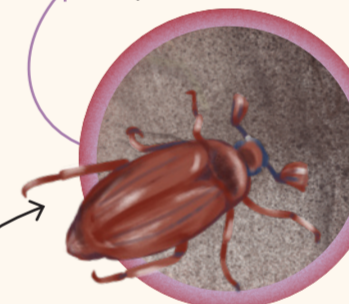
Než aby si stavěla vlastní hnízdo, klade líná kukačka vajíčka do cizích. A pak si jenom bezstarostně lebedí, zatímco nevlastní rodiče její ptáčátko poctivě vykrmují.

poštolka obecná

datel černý

kůra stromu

chroust obecný

Kšréé!

Sojka je strážkyní klidu a míru lesa. Na nezvané návštěvníky ihned upozorní svým zvučným zahoukáním.

sojka obecná

sojčí vajíčka

tetřev hlušec

kukačka obecná

slavík obecný

lýkožroutů cestý

lýkožrout smrkový

Kli kli!

Dravá poštolka ráda přebývá v dutinách stromů, ve skalách, ale i na vrcholcích starých hradů nebo věží.

Ptačí potrava

Mnozí ptáci pomáhají les chránit před živočichy, kteří se živí jeho dřevem nebo listy. Obávaný je zejména lýkožrout – brouček, který přebývá v lýku stromů, kudy si prožírá cestičky. Pochutná si ale i na červících, bobulích či semínkách.

Další lesní ptáci

Strakapoud velký

Ťuky tuk! Strakapoud pomáhá datlovi se záslužnou prací a vyzobává ze stromů hmyz. Má silnou hlavu, která mu pomáhá zvládat drnčivé nárazy při hloubení děr.

Hrdlička divoká

Turr turr turr. Hrdlička je velmi plachá, proto se nedivte, když ji nespátříte. Můžete ji ale zaslechnout, když vzlétá – to tleská svými křídly.

Kos černý

Kos má peří černé jako uhlé a je to pěvec nad všechny pěvce. Pavarotti mezi zpěvními ptáky. Naučí se i ty nejsložitější partitury, které dokáže pilovat dlouhé hodiny.

Sýkora koňadra

Tví-tit! Če-če-če. Syk syk. Coby jarní pěvec ovládá sýkora hned několik druhů melodií. V zimě bývá ráda, když jí dáte do krmítka trochu loje a slunečnicová semínka.

Červenka obecná

Ciks ciks. Červenka zaujme svou nápadnou červenou náprsenkou. Létá i hnízdí nízko nad zemí, odkud si vyhlíží červíky a drobný hmyz.

Hnízdění

Každý lesní pták si staví hnízdo trochu jinak. Vždy k tomu ale využívá svůj šikovný zobák a pařátky. Mnozí tráví celé dny hledáním těch nejlepších kousků: od mechu přes větvičky, stébla trávy až po vlastní prachové peří. Tvrdé materiály si při stavbě průběžně změkčují vlastními slinami.

Větévky

Základním stavebním materiálem pro většinu hnízd jsou tenké větvičky, které ptáci dovedně splétají do tvaru mělké misky.

Tráva a mech

Prosvítající díry zapraví tenčími stonky trávy nebo mechem, občas jim přijdou vhod i pružné kořínky. Hnízdní dutinku si pak ještě někdy vymažou blátem.

Peří

Aby bylo v hnízdě pěkně teploučko, vystelou ho samičky vlastním prachovým peřím. Tím zajistí, že se budou vajíčka zahřívat i tehdy, když zrovna rodiče nebudou doma.

Červená karkulka byla ta nejzvědavější holčička s červeným čepčkem, jakou si jenom dovedete představit. Ráda se ptala a na všechno chtěla znát odpověď. „Běž, Karkulko, za babičkou,“ navrhla jí jednoho dne maminka. „Ta bude znát odpovědi na všechny tvé všetečné otázky! Kromě toho je teď nemocná a návštěva by ji určitě potěšila.“ Karkulka s radostí souhlasila. Maminka jí dala do košíčku dvacet povidlových koláčů s mandličkami a lahev čerstvé malinovy, k tomu pusu na čelo a už jí postrkovala ze dveří. „Jenom se nikde nezastavuj, jak máš ve zvyku,“ volala za ní ještě, „ať dojdeš k babičce ještě před soumrakem!“ Ale to už Karkulka utíkala za tajemným modravým pírkem. Komupak asi patří?

